

MOFTUL ROMAN

o. 8. — DUMINICĂ, 18 MAIU 1904.

20 BANI NUMERUL

DIRECTOR, I. L. CARAGIALE

...Ia seama, băețele! îți sboară balonul...

Politica

Fără niciun deprisos comentariu și păstrând cu cea mai strictă fidelitate*) ortografia și punctuația originalului, ne facem o datorie și o plăcere a da locul de onoare în coloanele noastre următorului civic-patriotic

APEL

Profesiunea de credință a mea, făcută cu ocaziunea Alegerilor Județene în urma demisiunii fostului Consiliu din demnitatea de consilier în zilele de 15, 17 și 19.

Iubiți și Drepti Alegători

Mă adresez vouă inimii curate, care cântăriți și examinați faptele fie-căruia dintre noi, cunoașteți meritele fie-căruia dintre noi și hotărâți în consecință, cu inimii curate și deplin discernământ între persoanele recomandate de comitet și între mine, care pentru singurul motiv al capriciului și voinței D-lor, m'au tras pe sfoară, dela început și până astăzi, ne-găsindu-mă util nici pentru Cameră, Senat, Comună și Județ, ast-fel că din 14 locuri de reprezentanți în Corpurile Legiuitoare, din 15 locuri de reprezentanți la Comună și 18 locuri de reprezentanți la județ, n'au găsit de cuviință a'mi da un singur loc, nu de căpătuială, căci nu le-am cerut; ci, de muncă curată și sinceră, sprijinind tot-d'auna dreptatea, înlăturând intriga, respectând cuvântul și aducând regenerarea în partid și făcând ca partidul liberal național la Craiova să iese biruitor la toate colegiile de Cameră, Senat și Comună și căzând fiul adoptiv al Craiovei d-l Tache Ionescu și aceasta pentru cuvântul simplu că am lucrat de bună credință și că am manifestat dorința de a admite în Craiova ca fiu adoptiv pe d-l Ionel Brătianu botezat de mine gură de platină și pentru cuvântul de iracundie căci am fost la Pelerinagiul de la Florica, pentru sărbătorirea a 10 aniversare a marelui și nemuritorului Ion Brătianu, și că din obolul meu am cutezat să ridic prestigiul Cetății Banilor, ducând în semn de omagii din parte-mi către marele om și întâiul român, care a luptat toată viața pentru splendoarea României și aducerea în țară a prea iubitului nostru Rege Carol I, supranumit de mine Carol Magnus sau regeneratorul României, ea și ne-uitatul și străbunul nostru: Mareu Tului Cicerone, salvatorul republicei romane și precum Cicerone zicea în Senatul roman: „Cicero pro patria mori“, eu voi zice pentru Cetatea Banilor Craiova: „Charissiu Strâmbeanu pro Craiova mori“ Charissiu Strâmbeanu penru Craiova, va muri.

Ca cetățean de ordine, iubitor de

patrie și neam, am și eu defectele mele cari sunt în bine nu în rău, ca principii stabilite: „In rebus angustis animosus atque, fortis appare“. În circumstanțe grele să mă arăt curajos și mare. „Quid-quid agis, prudenter agas, et respique finem“. Cea ce fac, să fac cu prudență și să mă gândesc la consecințe. Am adoptat după Christ Dumnezeul nostru, care numai prin ura cărturarilor și fariseilor, au făcut ca salvatorul lumii să fie răstignit pe cruce, cum iubiții mei amici din comitet și și au atins scopul, răspândind șgomotul că nu sunt serv plecat și că sunt conservator și aci am a face următoarea obiecțiune: pentru toate acestea le cer să 'mi probeze cu fapte nu cu vorbe: „Scripta manet, verba vellent“, cele scrise se ved și spusese vorbite sboară.

Se tem că le sunt superior prin generozitatea actelor mele sociale, faci și d-lor asemenea, sunt mai avuți de cât mine și să se devoteze binelui general; Se tem că am vocațiune oratorică? Acesta e un talent al meu, ce mă face a fi agreeat în fața tuturor. Se tem ca împilind asupra mea acte arbitrare? Nu voi descuraja și voi sci să lupt înainte; aceasta mă încurajază și 'mi dă speranță pentru o luptă mai aprigă, cinstită și fără patimi. Se tem că nu sunt patriot? Faptele mele dovedesc în diferite circumstanțe, când am putut, am dat obolul meu. Se tem că nulitățile și guralivii nu vor fi căpătuii? În acest caz mă adresez vouă, bunii alegători, suflete mărețe și nobile și vă zic a'mi face dreptate; eu însă 'mi incumbă sarcina ca om și cetățean ce mă respect să arăt vouă consecințele și să pun în cunoștință pe conducătorul și șeful partidului național-liberal.

În mâna voastră iubiți alegători stă balanța justiției. Vă rog și vă conjur a cumpăni sincer și cu convicțiune în camera secretă a introduce în plic buletinul meu.

Aceste spuse la înălțimea tribunei, sper în validitatea drepturilor mele meritorii cu voturile vóstre imi veți da măsura de echitate și veți înduleci pozițiunea comitetului, alegându-mă.

Mai înainte de a termina, nu pot a trece în tăcere, meritele iubitului meu amic Iulian Vrăbiescu, care prin o muncă fără preget și continuă, prin o activitate fără margini, prin dulceața și blândeța nobilei suflet, luptă din puteri a restabili plantațiunea, ordinea în administrație și căruia i'am făcut propunere de a'l numi ca președinte de onoare într'o Societate economică unde eu mă aflu ca președinte activ, creată în comuna Gubancea, pentru a putea înlesni pe țeranii cu bani cu o dobândă ușoară de 8% și a'l scăpa din ghiarele cămătarilor; de aceea zic datii cetățeni demni de județ pentru a'i da concursul pentru respectul ce trebuie să faci pentru un bun rezultat și progres al județului.

Eu terminând nu'mi rămâno de cât

a vă blestema în sensul cum un părite a blestemat pe fii săi:

Bate-var norocu, ori-când și ori unde,
Trăsni-var dușmani, din calea vieței;
Și fireați tot veselii pe lume să fiți.
Mânca-var căini, durerea și jalea
Și lua-var un vifor de dulce plăceri;
Ardea-var para, plăcută și caldă
A unei eterne sfinte iubiri.

CHARISIU STRÂMBEANU

Mauvaise humeur

Madam' Beer casierita
La cantor stă supărată...
Cățelușa-i favorită,
Miști, e cam constipată.

Un client îi spune nu știu
Ce cuvânt galant, ce moft;
Madam' Beer răspunde tristă:
„Las' mi 'n baș!.. agù n'am boft!“

LUCA.

Franțuzească

La 10 maiu...

Suntem, eu și amicul meu, în tribuna litera A., mulțumită înaltei protecțiuni a unui domn comisar comunal, căruia, pe vremea când era în opoziție, i-am împrumutat o pereche de pantaloni aproape noui—căci nu-i purtasem decât vreo doi sau trei ani, nu 'mi-aduc bine-aminte.

Blestemați să fie pantalonii fatali!
Da, blestemați! Fiindcă, dacă nu-i împrumutam domnului comisar comunal, dumnealui nu mi-ar fi păstrat recunoștința eternă. Dacă nu mi-ar fi fost recunoșcător, nu mi-ar fi dat cele două bilete de tribună ca să ved defilarea. Și—am sfârșit cu silogismul—dacă n'aș fi văzut defilarea, n'aș fi auzit ceea ce ne-a scos din pepeni, pe mine și pe amicul meu.

O, e 'ngrozitor!

Pozițiunea noastră geografică din tribuna litera A. era următoarea: la nord ne mărgineam cu pavilionul regal (excelent!); la sud, cu o sumă de persoane, pe cari nu puteam să le vedem pentru motivul simplu că eram întorși cu sudul spre ele (indiferent!); la vest, ne mărgineam cu o cucoană durdulie și cu ochii plini de foc,—ah! ce ochi! pe lînga cari păleau toate lampioanele venețiene!

Deja înflăcărați de bengalicele-î privirii, ne pregăteam, eu și amicul meu, să inventăm un pretext de conversație cu nostima damă. Așteptam ca Providența să facă, de pildă, să-i cadă evantaliul din mână, unul din noi să'l ridice de jos—și convorbirea să nceapă:

— Mersi, domnule, ești prea gentil.
— Madam', nu 'mi mulțumiți; sunt destul de recompensat prin plăcerea ce-am simțit servindu-vă...
— Mersi, domnule...
— A propos, madam', — ce căldură grozavă e azi!

*) Corectorul „Moftului Român“ dă un premiu de 1000 lei celui ce va găsi cea mai mică infidelitate în reproducerea acestui document politic, al cărui original îl vom păstra cu scumpătate.

— Da, acum un an la zece maiu a plouat...

— Exact, mi-aduc aminte...

— Ba încă știu că nu mi luasem umbrela, și mămița m'a făcut să mă'n-torc tocma'n strada Campoducelui...

— Stați în strada Campodocelui?

— Da, n-rul 18 bis; avem însă în curte un câine care se dă pe furis—Azorică—da' dacă l'mângâi și-i dai o bucătică de zahăr cubic, e blând ca un mieluşel...

Ei bine! interesanta conversațiune de mai sus a fost—vai! — un vis care nu s'a realizat. De ce? Pentru că am uitat să vă spun că, la est, ne mărgineam cu un june filison, care ne-a ambetat, ne-a obsadat și ne-a exasperat cu franțuzeasca lui.

A fost un supliciū.

Cum s'a așezat în tribună, a nceput să strige pe unul — tot cu cărare la ceață — care trecea pe bulevard:

— *Alecò! Alecò! Alecò!*

— *Ah, tiens! bonjour Nicò!*

A venit și elălalt în tribuna litera A., și s'a ncinș un taifas franțuzesc între ei, de mi venea dambla!

Mă rog, erau români amendoi, și vorbeau niște banalități și niște idioții așa de banale și de idioate, că puteau foarte bine să le exprime și în limba lor maternă. Atunci de ce vorbeau franțuzește, secăturile? Și n'că ce franțuzească!

Trecea artileria:

— *Epatante, mon cher!* zicea Alecò.

— *Splendide!* replică Nicò.

Trecea cavaleria:

— *Splendide, mon cher!* zicea Nicò.

— *Epatante!* replică Alecò.

Și așa mai departe.

Turbam.

Turba și amicul meu.

Cucoana turba și dânsa, că ne striceca pontul.

Atunci, o idee drăcească...

Mă aplecă la urechea amicului meu și-i șoptii ceva.

El înțelese, și începurăm cu glas tare:

— *Regarde, mon cher Matache* (pronunțam Mataș), zisei eu.

— *Où, mon cher Guitza?*

— *Regarde les dindons.*

— *Je ne comprends pas.*

— *Parbleu! les dindons, ça veut dire les dorobantzi.*

— *A, maintenant je viens de la maison.*

— *En verité, tu as l'air un peu distrait.*

— *Oui, les boeufs ne me sont pas chez moi.*

— *Tu es toujours dans une oreille....*

— *Ne prends pas ton nez, que je te le coupe!*

— *Marche d'ici, cochon de chien!*

— *Marche-toi, perd-été!*

— *Je te fais gelatine!*

— *Je te verse les intestins!*

Cât ai clipi din ochi, cei doi gomoși de la est s'au dus opt și cu a brânzii (*huile et avec celle du fromage*) tocmai în tribuna litera F.

Iar eu și cu amicul meu, grație inteligentei noastre stratageme, am rămas slăpani pe teren, așteptând o ocazie de conversație cu cucoana de la vest.

Ce-i drept, mult doritul pretext de vorbă tot nu s'a ivit. La anul la zece maiu însă, madam, te conjurăm, lasă să'ți cază jos evantaliul!

coco

Somațiunea avocatului

Și ți-am tot spus ce mi stă pe suflet,

Dar ved că n'am avut cui spune...

M'am hotărit, frumoasă blondă,

Să'ți intentez o acțiune.

Citația când vei primi-o

(Vezi! te previn, să nu faci gură)

Emoția te va cuprinde,

Căci mă pricep la procedură.

M'aștept, draguță, la șicane,

Căci vei lipsi la nfațișare,

Și opoziție mi vei face;

Dar ți-o resping, — mă simt în stare...

De-oii perde în instanța primă,

Și să cedezi tot n'o să vrei,

Vom mai avea de furcă încă

Iți fac apel, pe... 10 lei.

De faci recurs, puțin imi pasă,

Recursul nu e suspensiv,

Și'ți intru în posesiune

Pe loc, în mod definitiv.

Ș'o să te execut hain....

Mai bine mpacă-mă îndată;

Căci de!... imi vine greu să'ți cer

Și cheltueli de judecată.

CAIR.

Cum am cucerit pe Lilica

Domnule Redactor,

„Adevărul“ a binevoit să înregistreze „succesul“ conferinței mele de duminică. O elementară datorie de recunoștință mă obligă să vă rog să adăogați că „succesul“ era imposibil fără concursul atât de prețios al d-lor ingeneri Gipel și inspector Auerbach dela societatea de electritate română și fără acela al artistului-fotograf Wandelmann, care a executat clișeurile „Cetățeanului turmentat“.

Primiți, etc.

Dr. Urechia

Sunt aproape zece ani d'atunci.

Eram înamorat nebun de Lilica.

Lilica era o demoazelă adorabilă, care mă iubea și ea tot nebună, dar avea un cusur grozav: avea o mătușă.

O mătușă!.. care sta între inimile noastre calde cum stă sloiul de ghiață între o sticlă de vin și una de borvis la răcitoare.

Dar vinul și borvisul desfid obstacolul ce le separă și, fatal, odată și-odată, tot trebuie să se combine spre a forma un delicios mișmaș.

Eū și cu Lilica nu doream altceva decât să devenim mișmaș, să contopim sufletele noastre gemene într'unul singur; voiam, cu alte cuvinte, să fim ceea ce se numește o tână ră pereche.

— Costică, imi zise Lilica, vino astă-seară la noi să te recomand la tanti, dacă i vei face o bună impresie, ca—care-i tutricea mea—va consimți la mariaj.

— Voiu veni.

— Și nu uita să-i aduci și doi castraveți; îi plac teribil trufandalele, și vei intra la moment în bunele ei grații.

— Ii voiu aduce.

... Am venit și-am adus. Am produs asupra mătușii o impresie excelentă. S'a împrietinit cu mine în două minute, și ca să mi dovedească încrederea ce-i inspiram, mi-a povestit amănunțit, timp de două ore, chestia cu o pensie a dumneaei «de la răposatu căpitanu, care a trecut prin Cameră acum zece ani (pensia nu căpitanu) și care, lăsându-și oasele la Plevna (căpitanu nu pensia), trebuia pentru ca să se voteze alaminut și de Senat; dar, știu dumneata! când e o damă veduvă și fără nicio protecție, te uită Dumnezeu pînă i vine rëndul la vot, pentru că să vezi ce mi-a spus domnul deputat Blegescu...»

Resemnat, am ascultat întreaga istorisire a mătușichii și bine-am făcut, căci, la plecare, o captivasem într'atât, că mi-a șoptit clipind din ochi cu șiretenie:

— Să vezi că n'am să fiu rea, domnule Popescule, când voiu ține loc de soacră!

... Era un consimțiment! Era pecetluirea visului meu și-al Lilichii aceste cuvinte! Era Paradisul!

N'am putut să nchid ochii o noapte întreagă. Așadar, Lilica va fi a mea! Așadar eu voiu fi al Lilichii! Așadar, noi vom fi unul al celuilalt și viceversa! Ce succes! ce triumf! ce fericire!

Și aurora mă surprinse scriind următoarea scrisoare cu o mână febrilă:

Dragă Lilico,

Am obținut aseară cel mai mare succes al vieții mele: te-am obținut pe tine! Și'n clipa asta de negrăită fericire, nu pot să mă abțin de-a mi exprima toată gratitudinea sufletului meu transportat acelora cărora le datoresc acest succes în vezi neuitat. Dacă tu, Lilico, mă iubești și consimți a fi madam Popescu, succesul nu-i al meu, și al coaforului Gheorghiu, care mi-a frizat părul așa cum îți place ție; e succesul eminentului doctor Urechia, grație tratamentului cărnia, deplorabila mea obesitate de odinioară a făcut loc unei talii svelte și elegante; e succesul croitorului Șmokingberg & Comp. din strada Carol, a cărui redingotă excelent croită imi dă o așa de distinsă înfațișare; e succesul drogueriei cooperative „Centrala“, care mi-a furnizat admirabilul odicolon ce întrebunțez când mă spël, și — mai presus de toate — este succesul băcăniei Delateișani, care mi-a vëndut cu preț modic superbii castraveți, cu cari am cucerit inima buneii tale mătuși.

Al tēu pentru eternitate,

Costică Popescu.

Prin acelaș comisionar, primii drept respuns acest bilet:

Dragă Costică,

Lasă reclama la o parte și vino, te rog, și descară, eu te iubesc numai pentru dumneata.

(SS) Liliy

Iar eu, autorul acestui «apropont», rog pe d. dr. Urechia, simpaticul meu amic, să măi ție o conferință...

SANDERNAGOR

TOT MITICĂ

— De ce trage clopotele, Mitică?

— De fringhie, monșer.

LA TRIBUNAL

Voicu Badea, Gheorghe-al Saftei,
Și Țurluiu, seara 'ntr'o marți,
L-au bătut pe Zeilig Șvarț,
Și-așa crâncen l-au bătut,
Că sârmanul a zăcut,
La spitalul din Sascut,
Două luni și jumătate
Incheiate;
Și pe când îl bandaja,
Intr'o gură o ținea:
— „Pot să mor,
Și tot merg la Procoror!”

* * *
Și s'a dus ca un turbat,
Din spital când a scăpat,
Și pe toți i-a reclamat.

* * *
Iată-i dar la judecată
Voicu, Gheorghe și Țurluiu,
Și de-o parte Șvarț, bătutul,
Cu mai mulți ovrei de-ai lui.

* * *
Se începe cercetarea
Martori, interogatorii,
Confruntare, depoziții
Și'n sfârșit rechizitoriū.

* * *
Lucru însă-i lămurit;
L-au bătut: e dovedit.

* * *
Acum, ce putea să facă
Bietul avocat al lor?
Doar să-i scape mai ușor:
Se ridică dar și'ncepe:
„Domnilor judecători,
Toți greșim ca muritori;
Nu fiți aspri, fără milă
Cu acești sârmanii flăcăi!
Ei de felul lor nu 's rēi,
Dar, ce vreți! Ia! un păcat!
S'au cinstit, s'au îmbetat,
Și pe urmă: poc! și pac!
Par'că ei știaū ce fac?
Vinovat e cărciumarul,

Vē declar eū pe onoare
Și vē rog dați-le drumul!
Măine'i sērbătoare mare.”

* * *
Presidentul cam zimbeste
Apoi către Șvarț privește:
— „Zeilig Șvarț, poftim la bară.

Ai apărător! așa e?”
— „Ci să fac cu el acuma,
Dacă n'a fost la bătae?”
— „Bine-atuncea dumneata,
Dacă ai de spus ceva,
Spune... Acești trei băeți
Pretind că erau cam beți;
N'au știut
Ce au făcut

Când atuncea te-au bătut!
— Mo roc, ei să spun mai mult?
Iu, di când stau și-i ascult
Mē ghindesc,
Mē sichitesc
Și tot nu mē dumiresc!
Dacă dēnșii au buut
Și n'au știut ce-au făcut,
Cum si face că atuncea
Hoțomanii derbedei
Nu s'a butut între ei?!

P. LICIU

CĂLDURĂ MARE

Termometrul spune la umbră 30°
Celsius.

Subt arșita soarelui, se oprește o birje,
în strada Pacienței, la numărul 11-bis,
câtre orele trei după amiaz.

Un domn se dă jos din trăsură și cu
pas moleșit s'apropie de ușa marchizei,
unde pune degetul pe butonul soneriei.
Sună odată — nimic; de două, de trei,
iar nimic...; se razimă în buton cu de-
getul, pe care nu'l mai ridică...

În sfârșit, un fecior vine să deschidă.
În tot ce urmează, persoanele toate
păstrează un calm impertubabil, egal și
plin de dignitate.

Domnul. — Domnu'i acasă?
Feciorul. — Da; dar mi-a poruncit
să spuiū, dacă l-o căuta cineva, că a
plecat la țară.

D. — Dumneata spune'i c'am venit eū.
F. — Nu pot, domnule.
D. — De ce?
F. — E încuiată odaia.
D. — Bate'i, să deschidă.
F. — Apoi, a luat cheea la dumnealui
când a plecat.

D. — Care va să zică, a plecat?
F. — Nu, domnule, n'a plecat.
D. — Amice, ești... idiot!
F. — Ba nu, domnule.
D. — Zică că nu'i acasă.
F. — Ba'i acasă, domnule.
D. — Apoi, nu ziseși c'a plecat?
F. — Nu, domnule, n'a plecat.
D. — Atunci e acasă.
F. — Ba nu, da n'a plecat la țară,
a eșit așa.

D. — Unde?
F. — În oraș.
D. — Unde!
F. — În București.
D. — Atunci să'i spui c'am venit eū.
F. — Cum vē cheamă pe dv?

D. — Ce'i pasă?
F. — Ca să'i spuiū.
D. — Ce să'i spui? de unde știți ce să'i
spui, dacă nu ți-am spus ce să'i spui?
Stăi, întâiū să'i spuiū; nu te repezi...
Să'i spui când s'o întoarce că l-a căutat

F. — Cine?
D. — Eū.

F. — Numele dv...?
D. — Destul atâta! mē cunoaște dum-
nealui... suntem prietenū...

F. — Bine, domnule.
D. — Ai înțeles?
F. — Am înțeles.
D. — A!... Spune'i că să ne întâlnim
negreșit.

F. — Unde?
D. — Știe dumnealui... Da să vie
neapărat.

FOIȚA „MOFTULUI ROMAN“

CRONICA ȘTIINTIFICĂ CEȘTIUNĪ SOCIOLOGICE

Când poetul Edmond Rostand a cântat
sărutatul și l-a definit „un point
rose qu'on met sur l'i du verbe aimer“
sau „une communion ayant un goût
de fleur“, a vorbit fără îndoială numai
despre sărutarea amanților.

În cazul acesta, da: sărutarea nu e
numai un punct roz, ci mai totdeauna
devine chiar cu puncte... puncte...
puncte...

Sunt însă împrejurări când săruta-
rea e mai puțin decât un punct roz,
mai puțin decât o virgulă albastră ori
mai știu cū cum; sunt împrejurări
când o preferabil să închizi acest mult
cântat semn de punctuație între pa-
rantezele buzelor și să'l lași acolo.

Vreați să vorbesc de sărutatul mâi-
nilor la cucoane.

Mē rog, se face un abuz scandalos cu

obiceiul acesta, rămășiță din vremurile
medievale, și care 'n ziua de astăzi,
când bărbații nu mai poartă pantalonii
seurtți și spede la coapsă, iar femeile
tind spre egalizarea sexelor, azi, zic,
n'ar mai trebui să existe decât în mo-
ravurile popilor și, cel mult, în ale
preoteselor.

Neajunsurile sărutatului mâinilor
sunt multiple. Voiū semnala deci nu-
mai câteva mai frapante și voiū trage
concluziunile ce se impun.

Te duci într'o casă și găsești toată
familia la masă. Ca băiat bine crescut,
firește, te repozî și săruți mâna da-
melor, — să zicem, trei la număr, —
exceptând pe servitoarea, carcăia nu-i
absolut necesar să-i aduci acest mic
omagiū. Le săruți mâna și constăți:

1) Madam' are mâna groaznic de
asudată;

2) Domnișoara a jupuit adineaori
cu rozalba-i mânășită un țir;

3) Mama soacră are o labă sbărcită

și scorojită ca pergamentul și, în plus
o ușoară eczemă.

O, Rostand! o! poetul meu! „quel
goût de fleur! hein?“

În ceea ce privește pe cucoane, să-
rutatul mâinilor prezintă și mai grave
inconveniente; ele sufer de cele mai
multe ori și pagube materiale. Să mē
explic.

Iată o frumoasă doamnă, purtând
în mâini una prea frumoasă pereche
de fine mânăși albe; iat-o că intră
într'o casă, și zece ferecheși cavaleri
se năpustesc asupra ambelor salo
membre superioare. Toc! toc! toc!
zece sărutări în șir, ba, poate, și mai
multo, dat fiind lăcomia unora. Pri-
viți-i apoi mânășile. În ce hal, săra-
cele! Azoazi, cucoana trebuie să și
cumpere altele, căci nici o benzină nu
le-ar mai scoate față.

Induioșat de modul barbar cum sunt
maltratate delicatele mânăși, cū pro-
pun următoarea soluție:

F. — Când?
 D. — Când o putea.
 F. — Prea bine.
 D. — Ai înțeles?
 F. — Am înțeles.
 D. — A!... și dacă vede pe amicul nostru...

F. — Care amic?
 D. — Știe dumnealui!... să'i spuie că nu s'a putut reuși cu afacerea știută nimic, fiindcă am vorbit cu persoana... Nu uita!

F. — Se poate să uit!
 D. — ...și zice că acuma e prea târziu; dacă n'a venit la vreme; căci dacă venea măcar cu câteva zile înainte, altă vorbă! poate că s'ar fi putut... Ține minte!

F. — Țiū, domnule...
 D. — ...de-oare-ce nu plecase mătușa persoanei care s'a dus pentru ca să dea arvună tutorelui minorilor, și el nu aflase încă, de-oare-ce nu'i spusese nepotul cocoanei, cu care era afacerea ca și terminată, dacă mai avea răbdare până luni seara, când trebuie neapărat să se'ntoarcă avocatul, fiindcă s'a dus cu o hotărnicie, dar acuma, cu regret, este imposibil din mai multe puncte de vedere, care le știe dumnealui... Așa să'i spuie.

F. — Bine, domnule.
 Domnul pleacă... Feciorul dă să'nchiză... Domnul se'ntoarce.

D. — A!... știți ce? nu'i spune nimic, fiindcă poate nu ții minte exact persoanele. Trec eu mai bine deseară să'i spuie... La câte vine d. Costică seara la masă?

F. — Care d. Costică?
 D. — Stăpănu-tău.
 F. — Care stăpân, domnule?
 D. — Al tău... d. Costică.
 F. — Pe stăpănu-meu nu'l cheamă d. Costică; e propitar...
 D. — Ei! și dacă'i propitar?
 F. — Il cheamă d. Popescu.

D. — Și măi cum?
 F. — Cum, măi cum?
 D. — Firește... Popescu propitar... bine... și măi cum?

F. — Nu pot să știu.
 D. — Nu'l cheamă Costică Popescu?
 F. — Nu.

D. — Nu se poate.
 F. — Ba, da, domnule.

D. — Apoi vezi?
 F. — Ce să vèz?

D. — Il cheamă Costică?
 F. — Ba, Mitică.

D. — Mitică?... peste poate!... Ce stradă e aici?

F. — Numărul 11 bis...

D. — Nu e vorba de 11 bis.

F. — A zis domnul că nu vrea să puie 13, că e fatal.

D. — N'are aface 13... Eū te'ntrub de stradă. Ce stradă e asta?

F. — Strada Pacienții...

D. — Strada Pacienții?... imposibil!

F. — Nu, domnule, e strada Pacienții.

D. — Atunci, nu e asta.

F. — Ba'i asta.

D. — Nu.

F. — Ba da.

D. — Eū caut din contra strada Sapienții, 11 bis strada Sapienții, d. Costică Popescu.

F. — Așa?

D. — Așa.

F. — Atunci, nu e aici.

D. — Foarte bine.

Domnul pleacă și merge la birje. Birjarul doarme pe capră, Caii dorm la oiște.

Domnul. — Haide, birjar!

Birjarul. — Nu slobod... este muștiriū, mo roc.

D. — Care muștiriū?

B. — Nu știi la mine, mo roc...

D. — De unde l-ai luat?

B. — Ghe acolū, mo roc.

D. — Apoi, nu sunt eū?

B. — Iè! la domnu este, mo roc.

Domnul suie... Birjarul trage bice... Caii se deșteaptă și pornesc. Domnul se ridică 'n picioare, la ceafa birjarului.

D. — Ascultă-mă: știi unde e strada Pacienții?

B. — Ala nu știi, mo roc.

O babă trece, Domnul oprește birja.

Domnul. — Mă rog, jupăneasă, știi dumneata unde e strada Pacienții?

Baba. — Asta e, măculiță.

D. — Ei, aș!... Teribil e de ramolită!... Mână 'nainte, birjar!

Birja pornește. Domnul face semn să oprească la o băcănioară în colț, unde pe prag moțae la umbră un băiat cu șorțul verde.

Domnul. — Tinărule, ce stradă e asta?

Băiatul. — Strada Pacienții...

D. — Ești un prost! .. Înainte, birjar!

Birja merge încă o bucată bună... Un sergent de stradă stă pe o bancă la poarta unei curți mari. S'a descălțat de cisme, să'și mai răcorească picioarele. Domnul face semn; birja oprește.

Domnul. — Sergent!

Sergentul. — Ordonăți!

D. — Mă rog, nu știi dumneata unde e strada Pacienții?

S. — Chiar asta e.

D. — Imposibil!

S. — Da, domnule, asta e.

D. — ... la d. Popescu, numărul 11 bis...

S. — Ei, da, măi în sus, pe mâna stîngă, niște case 'n curte cu marchiză...

D. — A!... Atunci feciorul e un stupid!... Mersi!... Intoarce, birjar!

CARAGIALE

RECETĂ

Vreți să'ți placă Ținc?...
 Ia pilule Pink!

Mănușile de damă să fie provăzute pe partea dosului mâinilor cu câte o mică tablită de alamă sau alt metal și cu inscripția: „loc rezervat pentru sărutat”. Să se depue saliva și duhoarea de tutun a cavalerilor pe această tinichea, nu pe eleganta albă piele de Svedia!

Dar măi am o soluție, în cazul când suprimarea pur și simplu a sărutatului mâinilor s'ar părea o reformă prea revoluționară.

Soluțiunea mea se bazează pe principiul utilitarist că nicio forță nu trebuie să se prăpădească zadarnic.

Ați auzit de sigur de acel inginer american care, plictisit de numeroasele vizite ce primea, a recurs la următorul ingenios *truc*: de către un musafir deschidea poarta caselor sale — și se deschidea cu oare-care greutate — această mișcare, reprezentând o forță motrice bine calculată de nu știu câți cai, servea ca să scoată inginerului

o doniță de apă dintr'un puț legat cu poarta printr'un mecanism special. Cu modul acesta, chiar vizita unui creditor tot folosea la ceva practicului american!

Ei bine, saliva ce se cheltuiește inutil și în chip așa de neplăcut în sărutări de mâini s'ar putea utiliza și ea. De ce să servească numai în luptele politice?

Nimic măi plicticos decât să lipești timbre postale pe un plic, nu-i așa? Cu atât măi supărător pentru cucoane, când alifia de struguri sau carminul, cu care s'ai uns pe buze, vin în contact cu grotoasa gumă arabică a unei mărei postale.

Un mic aparat automat atașat la mănui care, la fie-care pupătură, ar prezinta buzelor cavalerului dosul unui timbru postal, ar fi o dreaptă compensațiune pentru cucoana, pe care o absurdă regulă de politeță o condamnă la o perpetuă profanare a mănuiștelor sale.

Acestea sunt soluțiuni științifice.

Eū însă, dacă m'ar fi făcut Dumnezeu cucoană și încă frumoasă, le-aș fi tăiat eū pofta filfilsonilor să 'mi murdărească mâna sau mănua cu ballele lor galante! Foarte simplu: mi-as fi uns mâna cu câteva grame dintr'o substanță chimică, pe care o știu eū, și vè jur că a doua oară filfilsonul nu dr măi fi avut cutezanța să 'mi prezinte omagiile glandelor lui salivare!

Mijlocul acesta recunosc însă că e cam radical, de aceea nu'l propun decât cu oare-care rezervă sexului frumos.

... Dacă nu vè place această cronică, vè cer ertare, gentile cititoare ale *Moftului Român*, și — vè sărut mâna dola distanță.

TARASCON

Discursul domnului G. Adamescu

Secretar general la Ministerul Cultelor
ținut la Congresul Medicilor

Deși Dumneavoastră
Țineți de Interne,
Vă exprim din parte'mi
Salutări paterne.

Vă urez din suflet:
Bine ați venit!
Vremea-a fost cam rece,
Cred că n'ați răcit...

De-oare-ce medicii
Sunteți cu lumină,
Veți vorbi desigur
Despre medicină.

Dar, la urma urmiș,
N'ar strica să fie
Puțintică vorbă
Și de chirurgie.

Și chiar despre faceri
Nu va fi lehame,
In ședință însă
Să nu fie dame.

Domnilor, aicea
Spun cu îndrăzneală:
Am de patru zile
Un fel de-amețeală.

Mă ia cu sughițuri
Și cu strănutat;
Șefii de serviciu
Toți s'au speriat.

Maș am o durere
La piciorul stâng,
Care când m'apucă
Imi vine să plâng.

Și ce plâns! Cu lacrimi
Că și eu sunt om,
Și domnilor doctori,
Sunt om econom...

Poate și aceasta
Pricina să fie:
Poate știți vre-o apă
Or vr'o alifie.

Eu sunt ca ministru
Om cu persistență
Econom în toate
Și 'n inteligență.

Maș cred că cu timpul
N'o să pot vedea,
P'un ochi mi se 'ntinde
O neagră perdea.

Tot economia,
Fi-i-ar de deochi!
In copilărie
Eu priveam c'un ochi.

Și țineam pe elalt
Inchis — nu o clipă:
Doi ochi mi se pare
Risipă, risipă!

Eu cu Mihalache
Niște cărți am scos;
Doi inși pe o carte,
Unu'i de prisos.

Precum dumneavoastră,
Chemați la consult,
Maș chemați p'un altul
Când unul e mult!

Maș sufer d'un lucru —
Zi, Doamne ferește!
Părul imi cam cade
Și barba nu 'mi crește.

Maș sufer de treapdă
Și de constipații;
Maș sufer că pieptu'mi
N'are decorații.

Maș sufer și iarna
De un fel de frig
Care mă 'ncovoie,
Mă face covrig.

Vara de căldură
Sufer, lucru mare;
Dacă știți, spune-ți 'mi
V'un leac oare-care.

De nu 'mi dați nimica
La forțele 'mi slabe,
Sunt silit atunci
Să m'arăt la babe.

Eu declar Congresul
Permanent, mereu;
Trăiască partidul
Liberal și Eu!

TELEOR.

DIN INIMĂ

— Ce ai, cocoană Marișo?... te vdz cam
fără dispoziție...

— Ce să am, soro?... a plecatără și bărbatu-meu și frate-meu și băiatul la Moși de az-dimineață și n'a mai venitără... Așa singurică, nu știți cum... Nu mi sunt boii acasă.

PLICIU.

MOȘII

(Tablă de Materii)

Turtă dulce — panorame — tricolore —
ruri — bragă — baloane — soldați —
mahalagioaice — lampioane — limo-
nadă — fracuri — decorațiuni — de-
corați — donițe — menajeri — pro-
vinciali — fluere — cerșetori — ciu-
bere — cimpoaie — copii — miniștri —
pungași de buzunare — hărdaie — bone
— doici — trăsuri — muzici — artifiții
— fotografi la minut — comedii — tom-
bole — „Moftul Român“ No. 8 — oale —
steaguri — flașnete — inghețată de va-
nilie — fleici — stambă — câni — pe-
lin — călușei — scrincioab: *culo din
urmă invenție care ora și la expo-
ziția americană* — pintenii — biciclete
— caș — vito — jandarmi — hasmalo
— telegrafisți — nepoate — mătuși —

țate — nenii — unchi — veri — vē-
duve — orfanii — portretul Țarului —
„Moartea Vânătorului“ — icoane — bri-
cege — săpun — luminări — panglici —
prescuri — măcelari — grâu — cofeturi
pentru colivă — bețivi — căciuli — co-
joace — căpestre — boi — hiriitori —
Prima societate de basalt și terra-cotă
— Stella — sticle — fân — cercuri —
doage — buți — plăpumi — saltele —
perne — flori — scaune — paturi —
mese — beteală — oglinzi — cercei —
inele — ibrice — turci — lighene —
doftorii de bățături — săpun de pete —
madipolon — ace englezești — mere
— portocale — năut — floricele — șer-
bet — răcoreală — Marsilieza — lu-
lele — luleaua Neamțului — „Deș-
teaptă-te, române!“ — saciz — sifoane
— ciucalată — acadele — plesnitori —
tunuri — călușari — smochine — pă-
puși — poame — capul vorbitor — Leul
de mare — „Vasilache“ — copilul cu
trei picioare — încercarea puterii —
distracția americană — beciuge — fo-
nografe — rășboiul român pentru țes-
sut — mingi — urcioare — bere — cruci
— Dumnezei — fluere — alune prăjite
— Bragadir — fisticuri — Luther —
— beigală — Opler — călăreți — or-
beți — birji — schilozi — automobile
— zampargii — guvernamentali — o-
pozanți — „Visul Maichii Precistii“ —
„Minunile lui sf. Sisoe“ — „Alexe o-
mul lui Dumnezeu“ — borangie — țiri
— sardele — lămâi — brinză — urdă
— cașcaval — slănină — roabe — ve-
lințe — altițe — bibiluri — fote — per-
dele — ștergare — marame — furci —
caldări — piroștri — lopeți — albi —
copăi — fedeleșuri — porci — mătâni
— paiate — rogojini — parfumuri —
ciorapi — iminei — ghețe — cisme —
papuci — mătăsării — pepteni — drim-
buri — darace — cobze — pomadă —
clarinete — maimuțe — ori-ce obiect
30 de bani — certuri — chefuri — al-
dămașuri — tãmbăleuri — „Numai 40
de bani ocaua de Drăgășani, vechi
veritabil!“ — „5 bani cafea gingirle!“
— nucii — sare — salam de Sibiu —
„Hop și eu cu Țața Lina! adevărata
plăcintă română și cozonaci moldovi-
nești!“ — prafuri de pureci — covrigi
— roșcove — fringhii — stafide — cu-
rele — șoi — hamuri — clopote — că-
ruțe — coșuri — bomboane — rahat
— muzici — gogoși — pâlării — tes-
temele — muște — popi — cocoane —
mateloți — impiegați — pensionari —
suprimați — popor — seniori — dame
— MM. LL. — AA. LL. — țirgoveți
— țirgovețe — țeranii — țerance — in-
telecuali — artiști — poeți — proza-
tori — critici — burghעי — tramcaro
— tramvaiuri — capole pirlite — jupe
căleate — bățături strivite — copii per-
duți — părinți beți — mame prăpădite
— gurii căscate — praf — noroiu —
murdărie — infecție — lume, lume,
lume — vreme frumoasă — dever slav...
Criză teribilă, monșor!

CAR.

VARIATIUNI

pe o singură coardă

Se poate mai darnic ca femeea?...
Pentru o sărutare îți dă un copil!

Femeea ne-a închis raiul lui Dumnezeu,
dar ne-a deschis pe al său—și n'am pierdut.

Venus trăește în apă — cu peștii.

Trandafirul are ghimpți, — mărul,
vierni, — cănele, purici, — femeea, mamă.

Dumnezeu prevăzător a pus cărciuma
lângă biserică, hreanul lângă crenvirși și
Pasărea lângă Cernica.

«Femeea este o lebădă»... cu gîtul scurt.

IDODOFORM

DESIDERATE

Ce invențiune tristă
E viața! Ce pe dos!
Absolutul nu există!
Nu-î desăvârșit Frumos!
In idila cea mai castă,
Veî găsi rahat și proză,
Când din angel faci nevastă.
Cea mai parfumată roză
Are spinii, — păi, să nu'njur?
Cea mai dragă dintre fete
Are — o mamă — grav eusur!
Dulce vinul de mișchet e
Mai ales când e și vechiu,
Dar a doua zi — o, Cer! —
Zeamă acră de curechiu...
Capul greu par'că-i de fier.
Polița este, firește,
Bun mijloc de existență,
Dar un lucru te'ngrozește:
Polița — are o scadență.
Trenul e o născocire
Din cele mai excelente,
Are'n schimb — nenorocire! —
Pleoșnițe și accidente.
Minunată-i căsnicia,
In doi bine-i a trăi;
Dar îți strică bucuria
Coșnița d'a doua zi.

Doamne, nu se poate oare
Ca să mai repari puțin
Tot ce mișcă azi sub soare?
Dă-ne roze fără spin
Și neveste fără soacră;
Doamne, fă ca, după chef,
Să nu mai bem varză acră;
Fă partide fără șef,
Trenuri fără accidente,
Poeți buni, dar fără plete,
Negot fără falimente,
Presă fără de gazete,
Păr bogat fără mătreață,
Nasuri fără guturaiuri!
Doamne, fă ca astă viață
Tristă să devio raiu,

Și mai dă-ne — și'ti dăm pace —
Slujbe fără suprimări...
Doamne! fă să putem face
Făr' de nici un ou jumări!

TARASCON.

10 MAIU IN PROVINCIE

Correspondență particulară a „Moftului Român“)

Domnule redactor,
Am citit în gazeta dv., că a venit vremea să găsim mijloace nouă pentru a serba pe 10 maiu. Desigur că modul de a festiva al cetățenilor mei, v'a rămas dv. necunoscut. Almintreli nu mă îndoiesc că *Moftul Român*, s'ar fi oprit la el.

Inchiptuiți-vă cetatea mea natală, Cămpina. Un drum lung, lung, pe care primăria urbei l-a făcut prin mijlocul orașului și pe dreapta și pe stînga căruia diverși cetățeni au găsit de cuviință să facă barace, șopro-nuri, șandramale, ba unii chiar și case.

In ziua de 10 maiu, pe șanțurile acestui drum, primăria urbei toarnă și aprinde o mare cantitate de petrol „regal“ (o! servilism dinastic!), ceea ce reușește să dea festivității un caracter satisfăcător de sinistru.

Mi-ar trebui însă, un talent pe care nu l'am, domnule redactor, pentru ea să vă descriu prea frumoasa coloană de fum, ce se ridică în acele momente din șanțurile urbei mele natale! Pot să vă spun însă că această coloană de fum a fost odată așa de frumoasă, că pompierii din Ploești, distanță de o poștă și trei sferturi, au venit alarmați în ajutor; iar altădată un șuncar de aici — care se vede că era și nițel filosof — și a plimbat porcii la iluminarea de 10 maiu, și adoazi i-a vîndut făcuți șunoă gata.

Dar teatrul nostru! O teatrul nostru de 10 maiu cu intrarea liberă, — și care te costă totuși câțiva pumni! In anul acesta, succesul i-ar fi fost desăvârșit, dacă, din cauza imbulzelii publicului pe scenă, un artist nu ar fi murit sufocat. E drept însă că alte accidente de persoane nu au fost, de cât, poate, sinuciderea trupei la sfîrșitul actului al cincilea.

Și iată de ce, domnule redactor, după ce, în seara de 10 maiu, am străbătut coloana de fum pe o lungime minimum de un chilometru (nimeni nu a putut ține cât mine), după ce am ascultat discursul suprefectului și al moșei orașului, după ce ou sa crificiu! paradesiului meu, pe care valorile multimirii l-a aruncat în spinarea unui sub-comisar, abia am putut să mă liberez dela Teatru, — când mă duceam gînditor către casă, mi-am explicat cauza pentru care noi Români suntem -- din nenorocire — anti-dinastici.

Este 10 maiu, domnule redactor!

Căci, judecînd prin o argumentație dusă în *extremis*, vă întreb dacă, înloc de un 10 maiu, am mai avea încă unul, încă două pe an, — dacă, spre exemplu, am mai avea 10 maiu și la 15 noembrie și la 25 iulie al fie oăru an, — atunci care român și-ar mai putea ține jurămîntul de fidelitate față cu Coroana?

Acum, serbarea fiind anuală, cel mai mult scapă — așa încît, în anul viitor, cu toții suntem dispuși să reîncercăm aventura.

Și iată ceea ce m'a făcut să vă răspund, domnule redactor, că, poate, cel mai bun mijloc de a serba pe 10 maiu, ar fi — de sigur — să nu-l mai serbăm de loc.

UN DINASTIC.

O POEMĂ ÎN CIȘMIGIU

Coax, coax, brekekekè...
Intr'una cîntă broaștele;
Din pomii o dulce ciripire
Pe-amanți îndeamnă la iubire;
Trec la brațet perechile,
In cor le cîntă broaștele..
Coax, coax, brekekekè...

Sub salciea de lingă apă,
Idilă nouă stă să'nceapă:
Ea-i guvernantă durdulie,
El, făr' de nici o meserie
Cine nu poate să-i priceapă,
Că o idilă vor să'nceapă
Sub salciea de lingă apă?

Brekekekex, coac' coac'...
Stău pîlcuți broaștele pe lac,
Și plopii tremură la soare,
Castanii stău gătiți în floare,
S'apleacă sălcii peste lac,
Iar broaștele deloc nu tac:
Brekekekex, coac', coac'...

S'a îndrăgit o lună-ntreagă
Frumoasa noastră cea pribeagă,
Sub verdea salcie pletoasă,
Uitându-și dorul ei de-acasă
Uitându-și viața ei pribeagă.
Ah! Lumea cât i-era de dragă!..
S'a îndrăgit o lună 'ntreagă...

Brekekekex, coac', coac',
Sub salciea de lingă lac,
Singură... Desnădejduită,
Iși plînge viața-i urgisită;
Iar broaștele haz mare fac
Sub salciea de lingă lac...
Brekekekex, coac', coac'!

TEODOR

SOCOTEALA !..

La birt: în micul compartiment democratic
dela Enache.

D. Mitică. — Ioniță, socoteala!

Ioniță (luînd plavazul dela ureche și carne-telul). Ce aveți?

D. Mitică. — O juma' de țuică.

Ioniță. — O juma' de țuică (scrie). Pe urmă?

D. Mitică. — O juma' de tocană națională.

Ioniță. — O juma' de tocană națională (scrie)
Pe urmă?

D. Mitică. — O juma' de cartofi cu carne...

Ioniță. — O juma' de cartofi cu carne (scrie).

N'ați avut și o juma' de ou?

D. Mitică. — O juma' de ou?.. nu!

Ioniță. — Băuturi...?

D. Mitică. — O juma' de sifon...

Ioniță. — (scrie) O juma' de sifon... și... o juma' de franzelă...

D. Mitică. — Da; o juma' de franzelă...

Ioniță. — Altceva?

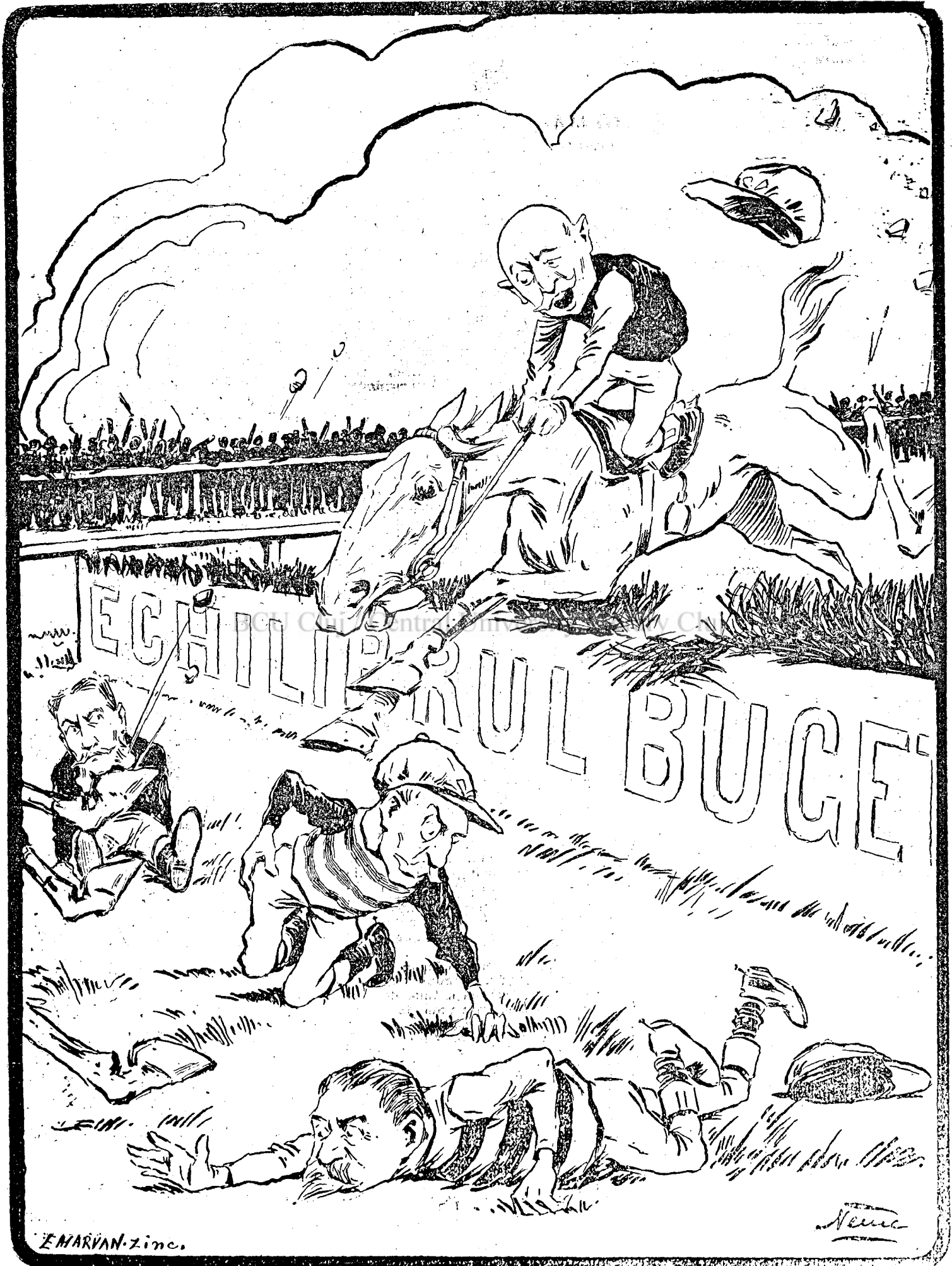
D. Mitică. — (gîndindu se bine) A!... o juma' de scobitoare.

GREȘALA DE TIPAR

Dintr'un roman:

„...mobilele prețioase ale bătrînelului și nobilului castel, odinioară atât de strălucit și somptuos, erau toate urinate...“

Mare cursă cu obstacol,

unde toți se poticnesc.